

λοτε ἄγκυρα. Ἀλλὰ τὸ συνηθέστερον πάντων ἐμβλη-
μα εἶναι ποιμὴν τις κρατῶν ἐν ἄρνιον ἐπὶ τοῦ ὤμου
του, ὡς ἐὰν ὁ μάρτυς εἶχεν ἀποθάνει μετὸν εἰκο-
στὸν τρίτον ψαλμὸν ἐπὶ τῶν χειλέων του. Αἱ ἐπι-
γραφαὶ εἶναι συνήθως σύντομοι ἐκφράζουσιν τὴν πί-
στιν, ἐλπίδα καὶ εἰρήνην, ἐν ἧ ἐκείνοι οἱ πρῶτοι
μάρτυρες ἀπέθανον. Δίδομεν μερικὰ παραδείγμα-
τα. Εἶναι δὲ ἄξιον σημειώσεως ὅτι εἰς αὐτὰς τὰς ἀ-
πλᾶς γραμμὰς δὲν ὑπάρχει οὐδεμία τραχεῖα λέξις
κατὰ τῶν σκληρῶν ἐκείνων ἐχθρῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς
ἐθανάτωσαν.

«Πριμίτιος, ἐν εἰρήνῃ ἀνδρείοτατος μάρτυς, μετὰ
πολλὰς βασάνους, ἐτῶν 38. Ἡ σύζυγός του ἀνήγει-
ρε τοῦτο εἰς τὸν προσφιλέστατον καὶ ἀξιώτατον σύ-
ζυγόν της.»

«Λάννος, ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀναπαύεται ἐν-
ταῦθα. Ἐπαθεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ.»

«Ἐν Χριστῷ. Ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ,
ὁ Μάριος νέος στρατιωτικὸς ἀξιωματικὸς, ὅστις εἶχεν
ικανὸν χρόνον ζῆσαι, ἔχυσεν τὸ αἷμά του καὶ παρέ-
δωκε τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Ἐπὶ τέλους
ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ. Ὁ ἀγαπητὸς αὐτοῦ ἀνήγειρε
τόδε οὖν δάκρυσι καὶ φόβῳ τὴν θὴν Ἰδῶν τοῦ Δε-
κεμβρίου.» Ὑπάρχει γεγλυμμένος ἐπὶ τοῦ τάφου κλά-
δος φοίνικος καὶ τὰ ἀρχικὰ γράμματα ἐλληνιστὶ τοῦ
ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ.)

«Ἐνταῦθα κεῖται Γορδιανὸς, κυβερνήτης τῆς Γα-
λατίας, ὅστις ἐξοφάγη μετ' ὅλης τῆς οἰκογενείας του
ὑπὲρ τῆς πίστεως. Οὗτοι ἀναπαύονται ἐν εἰρήνῃ.
Θεοφίλα ἡ θεραπαινὴ αὐτοῦ ἀνήγειρε τόδε.» (Εἶναι
ἐγγλυμμένος ἐπὶ τοῦ τάφου κλάδος φοίνικος.)

«Βικτωρίνα, ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν Χριστῷ. (Μετὰ
σχίσματος χωρευτηρίου ὡς ἐὰν ἔλεγε τὸν τρόπον τοῦ
θανάτου της)

Μικροὶ μου ἀναγνώσται, δὲν ὑπάρχουσιν ἀληθῶς

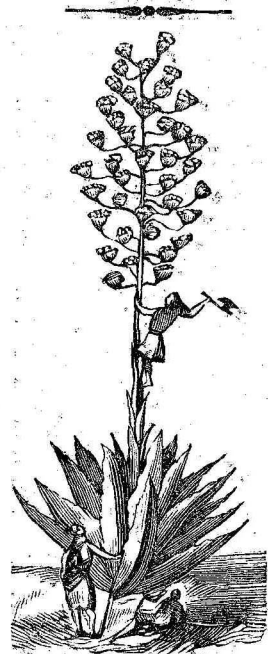
πολλὰ μαθήματα πρὸς πάντας ἡμᾶς εἰς τοῦτο τὸ
παράδοξον νεκροταφεῖον;

Δέν μας βεβαιοῦσι ταῦτα τὰ πράγματα, ὅτι ἡ Ἀ-
γία Γραφή εἶναι ἀληθής;

Δέν μας βεβαιοῦσιν ἔτι περισσότερον, ὅτι μόνῃ ἡ
εἰς τὸν Ἰησοῦν παποίθησις, ἥτις ἔφερε τοὺς ἀρχαίους
τούτους μάρτυρας διὰ τῶν πυρίνων καὶ αἱματηρῶν
βασάνων καὶ ἀγῶνων τῶν, δύνανται νὰ μᾶς δώσῃ γα-
ληνιαν εἰρήνην, ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου; Δέν πρέ-
πει νὰ κάμωσιν ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν νὰ ἐρωτήσῃ
ἑαυτὸν, Μοὶ εἶναι ὁ Χριστὸς τόσο πολύτιμος, ὥ-
στε δύνamai ν' ἀποθάνω δι' αὐτὸν παρὰ νὰ τὸν ἀρ-
νηθῶ;

Καὶ δὲν προκαλοῦσιν ἡμᾶς ἵνα ἀκολουθῶμεν τὸ
Ἄρνιον, μετὰ τὰς ἀκολούθους λέξεις αἵτινες ἡχοῦσι πάν-
τοτε εἰς τὰ ὦτά μας; «Ἔσο πιστὸς μέχρι θανάτου,
καὶ θέλω σοὶ δώσῃ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.»

Λ. Δ. Ι.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΛΟΗ.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας κατοικοῦ-
σιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ἐπεσκέφθησαν τὴν πρωτεύ-
ουσαν ταύτην τοῦ βασιλείου ἡμῶν εἶδον βεβαίως ὁ-
λόγυρα εἰς τὸν κήπον, τὸν ἔμπροσθεν τοῦ βασιλικῷ
παλατίου, φυτευμένα φυτὰ μὲ μεγάλα καὶ πλατέα καὶ
χονδρὰ φύλλα.

Αὐτὸ τὸ φυτὸν ὀνομάζεται ἀλόη, καὶ κατάγεται
ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν, ἐφυτεύθη ὅμως καὶ εἰς τὰ με-
σημβρινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. Καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν

ἡ ἀλόη αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιοσημείωτα φυτὰ, τὰ ὅποια φυτόνουν εἰς τὴν γῆν. Τὰ φύλλα τῆς αὐξηθέντα ἔχει ἕκαστον ἕως ἑξὶ ποδῶν ὕψους, κατ' ἑτος φυλάττουσι τὴν θέσιν των, ἕως οὗ τὸ φυτόν καταντήσῃ εἰς τὴν ὥριμασίν του, ἡ ὅποια γίνεται ἀπὸ δέκα ἕως πεντήκοντα ἔτη καὶ πολλάκις ἕως ἑβδομήκοντα. Ἀφοῦ, ὡς εἶπομεν, αὐξηθῇ ἐντελῶς, ἀνθεῖ διὰ μιᾶς μὲ ἀξιοθαύμαστον μεγαλοπρέπειαν, καὶ τότε μετὰ τινὰ καιρὸν καταστρέφεται!

Τὸ στέλεχος τοῦ ἄνθους τούτου εἶναι κάποτε δεκαπέντε μέτρα ὕψηλόν. Ἐκτὸς τῆς ὥριμότητος καὶ τῶν διαφορῶν μεταμορφώσεων, τὰς ὁποίας λαμβάνει ἕως οὗ ἀναπτυχθῇ, εἶναι καὶ ἀξιοσημείωτον διὰ τὰς ὠφελίμους ιδιότητάς του. Ὁ χυλὸς τοῦ φύλλου τοῦ δίδει ὑγρὸν τι, τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται παρὰ πολλοὶ Μεξικανοί, ἀλλ' ἐὰν τὸ μεταχειρίζωνται διὰ καλὸν ἢ διὰ κακὸν αὐτοὶ τὸ γνωρίζουσιν.

Ἀπὸ τὰς ἵνας δηλ. τὰς λεπτάς κλωστής τῶν φύλλων κατασκευάζουσι χονδρὰ ὀρεινὰ, τὰ δὲ στελέχη τοῦ ἄνθους ξηραίνόμενα χρησιμεύουσιν εἰς διαρκέστατον στέγασμα οἰκιῶν. Ἀπὸ τὰ φύλλα αὐτὰ ἐκβάλλουσιν ἐν ἐκχύλισμα, τὸ ὅποιον σχηματίζουσιν εἰς σφαίρας καὶ χρησιμεύει ὡς σαπῶνιον. Τὰ χλωρὰ φύλλα συναγόμενα καὶ κοπτόμενα εἰς μικρὰ κομμάτια δίδονται πολλάκις ὡς τροφή εἰς τὰ κτήνη, καὶ μὲ τὸν μυελὸν τοῦ στελέχους ἀκονίζουσι τὰ ξυράφια ἀρκετὰ καλὰ.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἀλόη, ἣν καὶ ἀνθεῖ μίαν φοράν καθ' ὅλην τῆς τὴν ζωὴν, ἀνθεῖ ὅμως διὰ κάποιον σκοπὸν, καὶ ἐκτιμᾶται πολὺ. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀπὸ μίαν μεγάλην καὶ καλὴν πρᾶξιν ἀποκτᾷ τις ἐνίοτε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ τὰ μικροτέρας ἀξίας ἄνθη εἶναι πολὺ τιμιώτερα, διότι ἀνοίγουσιν εἰς ἡμᾶς τὰς νέας καὶ εὐώδεις ἀποθήκας των κατ' ἑτος, καὶ διαχύνουσι τὴν εὐωδίαν των ὁλοκλήρους ἑβδομάδας. Ὅθω καὶ πᾶσα μικρὰ πρᾶξις ἀγαθοεργὸς, καθὼς καὶ ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις διασπείρονται ὁλοκλήρους ὥρας καὶ ἡμέρας, καὶ συντελοῦσι πολὺ περισσότερον εἰς τὸ ὅλον τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, παρὰ ἐν ἡ δύο ἔργα διαρκοῦς φήμης.

ΑΙ ΤΟΥ ΟΥΕΛΛΗΓΚΤΩΝΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ.

Ὅτε ὁ Δουξ Οὐελλήγκτων ἤρθεν, τὸ τελευταῖον πρᾶγμα ὅπερ ἔλαβεν ἤτον ὀλίγον τέτον. Ἐνῷ τοῦ τὸ ἐπρόσφερεν ὁ ὑπηρετῆς του, καὶ τὸν ἡρώτα, ἐὰν ἤθελε γὰ τὸ λάβῃ, ὁ Δουξ ἀπεκρίθη, «Μάλιστα, ἐὰν εὐαρεστήσῃς.» Αὐταὶ ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ. «ὦ! πόσῃ εὐγένειαν καὶ ἀγαθότητα ψυχῆς ἐκφράζουν αἱ δύο αὗται λέξεις! Ἐκεῖνος ὅστις εἶχεν ὁδηγήσει τὰ μεγαλεῖτερα στρατεύματα ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἦτο πρὸ

πολλοῦ συνειθισμένους εἰς τὸν ἐπιτακτικὸν τόνον, δὲν κατεφρόνει, οὐδὲ παρέδλεπε τὰς μικρὰς ἐν τῷ βίῳ φιλοφρονήσεις. «Α! πόσον ὀλίγα παῖδιά πράττουσιν οὕτω! Πόσον σκληρὸν καὶ ἐπιτακτικὸν τόνον πολλάκις μεταχειρίζονται τινὰ πρὸς τοὺς μικροὺς των ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, καὶ ἐνίοτε πρὸς αὐτάς τὰς μητέρας των! Αὐτὰ προτάζουσιν οὕτως. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι κακὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν καὶ δεικνύει φύσιν μοχθηρὰν καὶ σκληρὰν καρδίαν. Εἰς πᾶσαν οἰκίαν ὁμιλίαν ἐνθυμῶ τὸ — «Ἐὰν εὐαρεστήσῃς, ἡ Σὰς παρακαλῶ.» Ἄν τὸ μεταχειρίζεται πρὸς πάντας τοὺς ὑπηρετοῦντάς σε, πιστεύουν ὅτι αὐτὸ τὸ «Ἐὰν εὐαρεστήσῃς, ἡ Σὰς παρακαλῶ» θὰ σὲ κἀμῃ νὰ ὑπηρετηθῇς καλλίτερον παρὰ ὅλαι αἱ θυμῶδεις καὶ προστακτικαὶ λέξεις τοῦ λεγικοῦ. Ποτὲ μὴ ληρμόνει ταῦτάς τας λέξεις, «Ἐὰν εὐαρεστήσῃς, ἡ Σὰς παρακαλῶ.» Ὅμιλοι ἡδέως εἶναι καλλίτερον νὰ ἀρχῇς διὰ τῆς ἀγάπης, παρὰ διὰ τοῦ φόβου.

ΟΙ ΟΡΕΙΝΟΙ ΛΑΠΩΝΕΣ.

Οἱ Λάπωνες κατοικοῦσι τὰς βορειοτέρας χώρας τῆς Εὐρώπης. Ὁ ἀπλοὺς οὗτος λαὸς διαίρεται εἰς δύο διαφόρους τάξεις, εἰς ἀλιεῖς ἢ παραθαλασσίους Λάπωνάς, καὶ εἰς ὀρεινοὺς Λάπωνάς. Ἡ παρούσα εἰκὼν παριστᾷ ἕνα ἐκ τῶν ὀρεινῶν Λαπώνων, ὅστις μὲ τὰ εἰς τοὺς πόδας του προσσηρμῶσμένα ξύλα διατρέχει τὴν χιόνα μὲ ὑπερβολικὴν ταχύτητα. τὸ δὲ ξύλον, τὸ ὅποιον κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρά του, χρησιμεύει διὰ νὰ